

TIMIȘOARA

TIMIȘOARA

Timișoara

Orașul de pe râul Bega, ajuns sub administrație habsburgică după ce trupele lui Eugeniu de Savoia i-au alungat pe otomani în 1716, oferă imaginea celui mai interesant ansamblu baroc din secolul al XVIII-lea din România. Illustrativă în acest sens este vechea Hauptplatz (Piața Principală), azi Piața Unirii, dominată de Palatul Baroc (1754), care găzduiește Muzeul de Artă, Domul romano-catolic (1736-1774), opera arhitectului Joseph Emanuel Fischer von Erlach, unul dintre reprezentanții de marcă ai barocului vienez, și complexul Episcopiei Sârbești.

Al doilea pol al orașului este Piața Victoriei (fosta Piață a Operei), de unde au început mișcările de protest din decembrie 1989, care au dus la răsturnarea regimului comunist din România. Este delimitată, la nord, de clădirea Operei, iar la sud, de Catedrala Mitropolitană. Promenada de pe partea dreaptă care pornește de la Operă și ajunge la Catedrală se numește Corso, iar cea de pe stânga – Surogat. Prima era locul favorit de plimbare al aristocrației, pe când cealaltă era rezervată muncitorilor și tinerilor. Corso este mărginit de Palatul Dauerbach, Palatul Széchenyi, Palatul Camerei de Comerț și Palatul Weiss Sándor. Ele sunt în mare parte rezultatul principiilor de planificare urbană ale lui László Székely (1877-1934), care în 1908, la vîrstă de doar 31 de ani, a devenit primul arhitect-șef al orașului. Grație lui, Timișoara și-a câștigat un loc de cinste pe harta mondială a arhitecturii Art Nouveau și Secession.

Aproximativ la mijlocul distanței dintre Piața Unirii și Piața Victoriei stă Piața Libertății, care are în centru statuia Sf. Ioan de Nepomuk (1756), cea mai veche sculptură barocă din Timișoara. Este fosta Paradeplatz, unde se organizau paradele militare. Pe fațada vechii Primării din piață a supraviețuit o inscripție în limba turco-osmană, cu caractere arabe, care provine de la fosta cetate otomană, din vremea când Timișoara a fost reședință de pașalâc.

De-a lungul malurilor înverzite ale Canalului Bega a fost amenajată o salbă de parcuri. Pe bună dreptate Timișoara mai este cunoscută drept Orașul Florilor sau Orașul Parcurilor. Altădată puteai străbate întreg orașul de la un capăt la altul trecând din parc în parc. Parcul Rozelor a fost amenajat în 1891 de legendarul Wilhelm Mühlé, florar al Imperiului Austro-Ungar, care a plantat peste 300 de specii de trandafiri cu ocazia Expoziției Industriale la care a participat însuși împăratul Franz Iosif; distrusă de mai multe ori, grădina a fost refăcută după 2011, iar astăzi aici își desfășoară aromele și culorile 900 de soiuri de trandafiri.

Dați atenția cuvenită și vechilor cartiere Fabric și Josefîn, dezvoltate în afara zidurilor Cetății. Fabric a fost centrul manufacturilor și fabricilor, precum și al breslelor și meșteșugarilor. Profilul lui de azi este însă rezultatul proiectelor de planificare urbană din perioada 1880-1910, în urma căror a devenit o rezervație de arhitectură Art Nouveau și Secession. La fel ca Iosefinul – cartierul istoric dezvoltat la sud de Cetate, dincolo de Bega, pe locul unor foste grădini date în arendă (maiore), rebolezat în 1773 în onoarea lui Iosif al II-lea, fiul Mariei Tereza, care a vizitat de mai multe ori Timișoara.

Sinagoga din Cetate / The Synagogue Citadel (1863-1865)

< Biserica ortodoxă Nașterea Maicii Domnului (1936) domină Piața Alexandru Mocioni din cartierul Iosefin
The Nativity of the Mother of God Church (1936) reigns over the Mocioni Square in the Iosefin neighbourhood

The town on the Bega River, which came under Habsburg rule after Eugene de Savoy's troops banished the Ottomans in 1716, offers the image of the most interesting Baroque ensemble of the 18th century in Romania. The best representation of this is the old Hauptplatz (the Main Square), today called The Union Square, dominated by the Baroque Palace (1754), which houses the Museum of Art, the Roman Catholic Dome (1736-1774), and the Serbian Episcopate.

The second pole of the city is Victory Square, where the protest movements of December 1989 started, which led to the overthrow of the Communist regime in Romania. It is located between the Opera House in the North and the Metropolitan Cathedral in the South. The promenade on the right, starting from the Opera House and reaching the Cathedral, is called "Corso", while the one on the left, "Surogat". The first one was fancied by the aristocracy for their walks, while the latter was reserved for workers and youngsters. Corso is bordered by the Dauerbach Palace, the Széchenyi Palace, the Palace of the Chamber of Commerce and Weiss Sándor Palace. They are greatly the result of the urban planning principles laid down by László Székely (1877-1934), who became in 1908, at only 31 years of age, the first chief architect of the city. His efforts put Timișoara on an honourable position on the world map of the Art Nouveau and Secession architecture.

In the middle between the Union Square and the Victory Square stands the Freedom Square, which keeps at its centre the statue of Saint John of Nepomuk (1756) – the oldest Baroque sculpture in Timișoara. It's the former Paradeplatz, where military parades used to take place.

Palatul Löffler (1912-1913) din Piața Victoriei / The Löffler Palace in the Victory Square >

On the façade of the old town hall in the market there is an old Turkish-Osmanic inscription written in Arabic characters, which survived from the times when Timișoara was a pachalic residence.

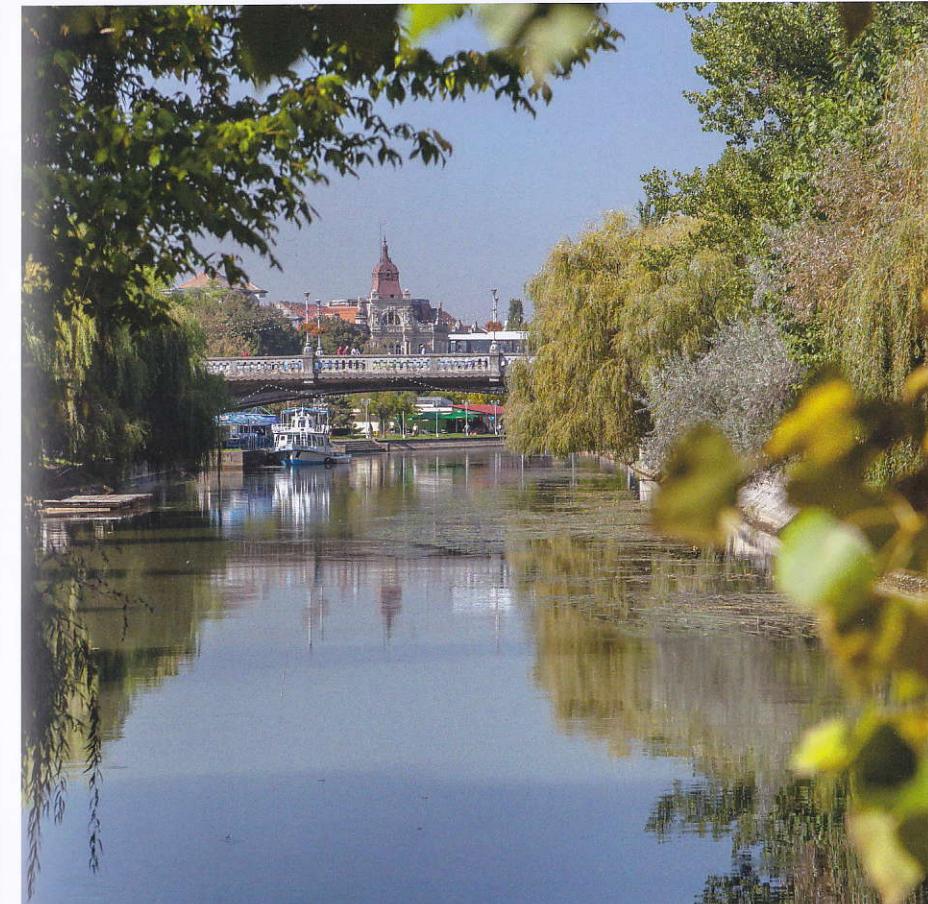
The green banks of the Bega Canal are hedged by a beautiful string of parks. It is with good reason that Timișoara is also called "The Flower City" or "The Park City". There was a time when you could cross the entire city from one end to the other, simply by passing from park to park. The Roses Park was arranged in 1891 by the legendary Wilhelm Mühle, a florist working for the Austro-Hungarian Empire, who planted over 300 species of roses on the occasion of the Industrial Exhibition attended by Franz Joseph himself. Destroyed several times since its inauguration, the garden was restored after 2011 and today, over 900 varieties of roses lay their perfume and colours here.

Take a close look at the old neighbourhoods of Fabric and Iosefin, set outside the city walls. Fabric was the centre of the manufactures and the factories, of the guilds and the craftsmen. However, its

current appearance is the result of the urban planning projects which took place between 1880 and 1910, that transformed it into an Art Nouveau and Secession architecture sanctuary. The same story applies to Iosefin – the historical neighbourhood developed South of the Citadel, beyond Bega, on the site of some former allotted gardens. In 1773 it was renamed in honour of Joseph the 2nd – Maria Theresa's son – who visited Timișoara on numerous occasions.

Parc pe malul Begăi / Park on the Bega river

Canalul Bega traversează orașul de la est la vest. / The Bega Canal crosses the city from East to West.